

NOS DON DIEGO DE ARCE REINOSO

por la gracia de Dios, y de la santa Sede Apostolica Obispo de Plasencia, Inquisidor General en todos los Reinos, y Señorios de su Magestad, y de su Consejo, &c. Hazemos saber à todas y qualesquier personas, assi Ecclesiasticas, como Seculares, de qualquier estado, orden, condicion, o preeminencia que sean, estantes en estos dichos Reynos, como nuestro muy Santo P. Urbano Papa VIII. ha mandado despachar el Breue, que es del tenor siguiente.

VRBANVS EPISCOPVS

servus servorum Dei: Ad perpetuam rei memoriam.

N Eminentis Ecclesie militantis Sede, meritis, licet in paribus constituti, sedulo meditamur, ut que ad fidei Catholice conservatione à predecessoribus nostris provide statuta, & ordinata sunt firmiter perpetuo observentur, & cum opus sit nostre auctoritatis munimine confirmetur. Dudum siquidem à fel. record. Pio Papa V. predecessore nostro emanavit constitutio tenoris subsequens videlicet. PIVS Episcopus servus servorum Dei: Ad futuram rei memoriam. Ex omnibus afflictionibus, quas in hoc loco à Domino constituti, tam luctuoso tempore sustinemus, ille animum nostrum precipue exercuciat do-

lor, quod Religio Christiana tantis iam pridem turbibus agitata, novis quotidie propositis opinionibus conficitur Christi; populus antiquis Hostis suggestionibus dilectus in alios, atq; alios errores passim, & promiscue deferatur. Quantum vero ad Nos attinet totis viribus conamur, ut illa simul atq; profiliunt, penitus opprimantur. Magno etenim mœrore afficimur, quod pleriq; spectate alioqui probitatis, & doctrinae in varias sententias offensionis, & periculi plenas, tum verbo, tum scriptis prorumpunt, deq; eis etiam in Scholis inuicem controuersantur, cuiusmodi iungentes. Nec Angeli, nec primi hominis adhuc integri merita recte vocantur gratia. Sicut opus malum ex natura sua est mortis aeternae meritorium, sic bonum opus ex natura sua est vitae aeternae meritorium. Et bonis Angelis, & primo homini si in statu illo perseverasset usq; ad ultimum vitae, felicitas esset merces, & non gratia. Vitae aeternae homini integro, & Angelo promissa fuit intuitu bonorum operum, & bonorum opera

opera ex lege naturæ ad illam consequendâ per se sufficiunt. In promissione tacta Angelo, & primo homini continetur naturalis iustitiæ constitutio, qua pro bonis operibus sine alio respectu vita æterna iustis promittitur. Naturali lege constitutum fuit homini, ut si in obedientia perseveraret, ad eam vitam pertransiret, in qua mori non posset. Primi hominis integri merita fuerunt primæ creationis munera, sed iuxta modum loquendi, Scripturæ sacræ, non recte vocantur gratia, quo fit, ut tantum merita, non etiam gratiam debeant nuncupari. In redemptis per gratiam Christi, nullum inveniri potest bonum meritum, quod non sit gratis indigno collatum. Dona concessa homini integro, & Angelo forsitam non improbanda ratione, possunt dici gratia, sed quia secundum usum sacræ Scripturæ, nomine gratiæ, ea tantum munera intelliguntur, quæ per Iesum Christum male merentibus, & indignis conferuntur: ideo neque merita, neque merces, quæ illis redditur, gratia dici debet. Solutio pœnæ temporalis, quæ peccato dimisso sæpè remanet, & corporis resurrectio proprie non nisi meritis Christi adscribenda est. Quod piè, ac iustè in hac vita mortali, usque in finem conuersati vitam consequimur æternam, id non propriè gratiæ Dei, sed ordinationi naturali statim initio creationis constitutæ iusto Dei iudicio depurandum est, neque in hac retributione bonorum ad Christi meritum respicitur, sed tantum ad primam institutionem generis humani, in qua lege naturali constitutum est, ut iusto Dei iudicio obedientiæ mandatorum, vita æterna reddatur. Pelagij sententia est, opus bonum citra gratiam adoptionis factum, non est Regni cœlestis meritum. Opera bona à filiis adoptionis facta, non accipiunt rationem meriti ex eo, quod fiunt per Spiritum adoptionis inhabitantem corda filiorum Dei, sed tantum ex eo, quod sunt conformia legi, quodque per ea præstatur obedientia legi. Opera bona iustorum non accipiunt in die Iudicii extremi ampliorem mercedem, quam iusto Dei iudicio mereantur accipere. Ratio meriti non consistit in eo, quod qui bene operatur habeat gratiam, & inhabitantem Spiritum Sanctum, sed in eo solùm, quod obedit diuinæ legi. Non est vera legis obedientia, quæ fit sine Charitate. Sentiant cum Pelagio, qui dicunt esse necessarium ad rationem meriti, ut homo per gratiam adoptionis subleuetur ad statum Deificum. Opera Cathecumenorum ut fides, & pœnitentia ante remissionem peccatorum facta, sunt vitæ æternæ merita, quam vitam ipsi non consequentur, nisi prius præcedentium delictorum impedimenta tollantur opera iustitiæ, & temperantiæ, quæ Christus fecit ex dignitate personæ operantis, non traxerunt maiorem valorem. Nullum est peccatum ex natura sua veniale, sed omne peccatum meretur pœnam æternam. Humanæ naturæ sublimatio, & exaltatio in consortium diuinæ naturæ debita fuit integritati primæ conditionis, & proinde naturalis dicenda est, & non supernaturalis. Cùm Pelagio sentiunt, qui Textum Apostoli ad Romanos 2. *Gentes, quæ legem non habent naturaliter, quæ legis sunt, faciunt* intelligunt de gentibus, fidei gratiam non habentibus. Absurda est eorum sententia, qui dicunt hominem ab initio, dono quodam supernaturali, & gratuito supra conditionem naturæ suæ fuisse exaltatum, ut Fide, Spe, & Charitate Deum supernaturaliter coleret. A vanis, & ociosis hominibus secundum insipientiam Philosophorum excogitata est sententia, quæ ad Pelagianismum reiicienda est: hominem ab initio sic constitutum, ut per dona naturæ super addita, fuerit largitate conditoris sublimatus, & in Dei Filium adoptatus. Omnia opera infidelium sunt peccata, & Philosophorum virtutes sunt vitia. Integritas primæ creationis non fuit in debita humanæ naturæ exaltatio, sed naturalis eius conditio. Liberum arbitrium sine gratiæ Dei adiutorio, non nisi ad peccandum valet. Pelagianus est error dicere, quod liberum arbitrium valet ad vitium peccatum vitandum. Non soli fures et latrones, qui Christum, Viam, & Ostium veritatis, & vitam negant, sed etiam quicumque alium, quam per ipsum in viam iustitiæ, hoc est ad aliquam iustitiam conscendi posse docent, aut tentationi vlli sine gratiæ ipsius adiutorio resistere hominem posse, sic ut in eam inducatur, aut ab ea non superetur. *Charitas perfecta, & sincera, quæ est ex corde*

corde puro, & conscientia bona, & fide non ficta, tam in Cathecumenis, quam in poenitentibus, potest esse sine remissione peccatorum. Charitas illa, quae est plenitudo legis, non est semper coniuncta cum remissione peccatorum. Cathecumenus iuste, recte, & sancte viuit, & mandata Dei obseruat, & legem implet per Charitatem ante obrentam remissionem peccatorum, quae in Baptismi lauacro demum percipitur. Distinctio illa duplicis amoris naturalis videlicet, quo Deus amatur, ut auctor naturae, & gratuiti, quo Deus amatur, ut beatificator, vana est, & comentitia, & ad illudendum sacris Literis, & plurimis veterum testimonijs excogitata. Omne quod agit peccator, vel seruus peccati, peccatum est. Amor naturalis, qui ex viribus naturae exoritur, ex sola philolophia per elationem praesumptionis humanae cum iniuria Crucis Christi, defenditur a nonnullis Doctoribus. Cum Pelagio sentit, qui boni aliquid naturalis, hoc est, quod ex naturae solis viribus ortum ducit, agnoscit. Omnis amor creaturae rationalis, aut vitiosa est cupiditas, qua mundus diligitur, quae a Ioanne prohibetur; aut laudabilis illa charitas, qua per Spiritum Sanctum in corde diffusa Deus amatur. Quod voluntarie fit, etiamsi necessario fiat, liberè tamen fit. In omnibus suis actibus peccator seruit dominati cupiditati. Is libertatis modus, qui est a necessitate sub libertatis nomine non reperitur in scripturis, sed solum nomen libertatis a peccato. Iustitia, qua iustificatur per fidem impius consistit formaliter in obedientia mandatorum, quae est operum iustitia, non autem in gratia aliqua animae infusa, qua adoptatur homo in Filium Dei, & secundum interiorem hominem renouatur, ac diuinæ naturae cōsors efficitur, ut sic per Spiritum Sanctum renouatus, deinceps bene viuere, & Dei mandatis obedire possit. In hominibus poenitentibus ante Sacramentum absolutionis, & in Cathecumenis ante Baptismum est vera iustificatio, separata tamen a remissione peccatorum. Operibus plerisque, quae a fidelibus fiunt solum, ut Dei mandatis pareant, cuiusmodi sunt obedire parentibus, depositum reddere, ab homicidio, a furto, a fornicatione abstinere, iustificatur quidem homines, qui sunt legi obedientia, & vice legis iustitia, non tamen ijs obinet incrementa virtutum. Sacrificium Missae non alia ratione est sacrificium, quam generali illa, qua omne opus, quo fit, ut Sancta Societas, Deo homo inhaereat. Ad rationem, & definitionem peccati non pertinet voluntarium, nec definitionis questio est, sed causa, & originis. Vtrum omne peccatum debeat esse voluntarium, unde peccatum originis verè habet rationem peccati sine vlla relatione, & respectu ad voluntatem, a qua originem habuit. Peccatum originis est habituali parvuli voluntate voluntarium, & habitualiter dominatur parvulo, eo quod non gerit contrarium voluntatis arbitrium, & ex habituali voluntate dominante fit, ut parvulus discedens sine regenerationis Sacramento, quando vltim rationis conscientus erit actualiter Deum odio habeat, Deum blasphemet, & Legi Dei repugnet. Prava desideria, quibus ratio non consentit, & quae homo inuitus patitur, sunt prohibita praeepto: non concupisces. Concupiscentia siue lex membrorum, & prava eius desideria, quae inuiti sentiunt homines, sunt vera legis inobedientia. Omne scelus est eius conditionis, ut suum auctorem, & omnes posteros eo modo inficere possit, quo infecit prima transgressio. Quantum est ex vi transgressionis, tantum meritorum malorum a generante contrahunt; qui cum minoribus nascuntur vitijs, quam qui cum maioribus. Diffinitiva haec sententia, Deum homini nihil impossibile praecipisse, falso tribuitur Augustino, cum Pelagij sit. Deus non potuisset ab initio talem creare hominem, qualis nunc nascitur. In peccato duo sunt actus, & reatus, transeunte autem actu nihil manet nisi reatus, siue obligatio ad poenam: unde in Sacramento Baptismi, aut Sacerdotis absolutione proprie reatus peccati durat, & tollitur, & ministerium Sacerdotum solum liberat a reatu. Peccator poenitens non viuificatur ministerio Sacerdotis absoluentis, sed a solo Deo, qui poenitentiam suggerens, & inspirans viuificat eum, & resuscitat, ministerio autem Sacerdotis solum reatus tollitur. Quando per elemosinas, aliaque poenitentiae opera Deo satisfact-

mus pro pœnis temporalibus, nō dignum pretium Deo pro peccatis nostris offerimus, sicut quidam errantes autumant, nam alioqui essemus saltem aliqua ex parte redemptores, sed aliquid facimus: cuius intuitu Christi satisfactio nobis applicatur, & cōmunicatur. Per paffiones Sanctorum in Indulgentijs communicatas non propriē redimuntur nostra delicta; sed per cōmunionem charitatis nobis eorum paffiones impertuntur, vt digni simus, qui pretio Sanguinis Christi a pœnis pro peccatis debitis liberemur. Illa Doctorū distinctio diuinæ legis mandata bifariam impleri, altero modo quantum ad pœceptorum operum substantiam tantum altero quantum ad certum quendam modum videlicet secundum quem, valeant operantē perducere ad regnum æternum, hoc est ad modū meritorum, commentitia est, & explodenda. Illa quoq; distinctio, qua opus dicitur bifariam bonum, vel quia ex obiecto, & omnibus circumstantijs rectum est, & bonum, quod moraliter bonū appellare consueuerunt, vel quia est meritorium Regni æterni, eo quod fit a viuo Christi membro per Spiritum charitatis, reiicienda est. Sed & illa distinctio duplicis iustitiæ alterius, quæ fit per Spiritum charitatis inhabitantem, alterius, quæ fit ex inspiratione quidem Spiritus Sancti cor ad pœnitentiam excitantis, sed nondum cor inhabitantis, & in eo charitatem diffundentis, qua diuinæ legis iustificatio impleatur, similiter reiicitur. Item, & illa distinctio duplicis viuificationis alterius, qua viuificatur peccator, dum ei pœnitentia, & vitæ nouæ propositum, & inchoatio per Dei gratiam inspiratur, alterius qua viuificatur, qui verē iustificatur, & palme vivus in Vite Christo efficitur, pariter commentitia est, & scripturis minimē congruens. Non nisi Pelagiano errore admitti potest vsus aliquis liberi arbitrij, bonus, siue non malus, & gratiæ Christi injuriam facit, qui ita sentit, & docet. Sola violentia repugnat libertati hominis naturali. Homo peccat damnabiliter in eo, quod necessario facit. Infidelitas purē negatiua in his, in quibus Christus non est prædicatus, peccatum est. Iustificatio impij fit formaliter per obedientiam legis, non autem per occultam communicationem, & inspirationem gratiæ, quæ per eam iustificatos faciat implere legem. Homo existens in peccato mortali, siue in reatu eternæ damnationis potest habere veram charitatem, & charitas etiam perfecta potest consistere cum reatu eternæ damnationis. Per contritionem etiam cū charitate perfecta, & cū voto suscipiendi Sacramentum coniunctam, non remittitur crimen extra casum necessitatis, aut martirij sine actuali susceptione Sacramenti. Omnes omnino iustorum afflictiones sunt vltiones peccatorum ipsorum; vnde, & Iob, & Martyres, quæ passi sunt, propter peccata sua passi sunt. Nemo præter Christum, est absque peccato originali, hinc Beata Virgo mortua est propter peccatum ex Adam contractum, omnesque eius afflictiones in hac vita, sicut & aliorum iustorum, fuerunt vltiones peccati actualis, vel originalis. Concupiscentia in renatis, relapsis in peccatum mortale in quibus iam dominatur, peccatū est, sicut, & alij habitus prauī. Motus prauī concupiscentiæ sunt pro statu hominis vitari prohibiti præcepto. *Non concupisces*: vnde homo eos sentiens, & non consentiens, transgreditur præceptum: *Non concupisces*, quamuis transgressio in peccatum non deputetur. Quandiu aliquid concupiscentiæ carnalis in diligentia est, nō facit præceptum, diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo. Satisfactiones laboriosæ iustificatorum, non valent expiare de condigno pœnam temporalem restantem post culpam condonatam. Immortalitas primi hominis non est gratiæ beneficium, sed naturalis conditio. Falsa est Doctorum sententia, primum hominem potuisse a Deo creati, & institui sine iustitia naturali. Quas quidem sententias stricto coram Nobis examine ponderatas, quamquam nonnullæ aliquo pacto sustineri possent in rigore, & proprio verborum sensu ab assertoribus intento, Hæreticas, Erroneas, Suspectas, Temerarias, Scandalosas, & in pias aures Offensionem immitten-tes respectiue, ac quæcumque super ijs verbo, scriptoque emissa presentium auctoritate damnamus, circūscribimus, & abolemus, deq; eisdem, & similibus post hac

quoquo pacto loquendi, scribendi, & disputandi, facultatem quibuscumq; interdici-
 mus. Qui secus tegerint, ipsos omnibus dignitatibus, gradibus, honoribus, bene-
 ficijs, officijs perpetuò priuamus, ac etiam inhabiles ad quacumque decernimus.
 Vinculo quoque anathematis eo ipso innodamus, à quo, nullus Romano Pōtifice
 inferior, valeat ipsos, excepto mortis articulo liberare. Cæterum, vt iam commoti
 his de rebus tumultus, & contracta odia facilius comprimi possint, simulque ani-
 marū saluti plenius cōsularur. Dilecto filio nostro Antonio Tituli S. Bartholomæi
 in Insula Presbytero Cardinali Granuelano nuncupato Apostolica scripta man-
 damus, vt ipse; quid ad perpetuam dictarum sententiarum, & scripturarum aboli-
 tionem, quid ad arcenda huiusmodi pro loquia, & disputationes, quid denique ad
 vnionem, & pacem cum communi omnium, & Ecclesiæ Catholice satisfactio-
 ne componendum, facto opus sit in primis diligenter expendat, de inde in his
 omnibus, que pro communi salute, tranquillitate, & honore optimum iudicauerit,
 salua semper Ecclesiæ prædictæ vnitate, etiam per alium, seu alios, fide, doctrina,
 & religione præstantes ocysus exequatur, faciatque quicquid decreuerit, inuolante
 ab omnibus obseruari. Cōtradiçtores quoslibet per censuras, & pœnas prædictas,
 ceteraq; iuris, & facti remedia opportuna, appellatione postposita, compescendo.
 Inuocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachij sæcularis, non obstantibus,
 quòd forsitan aliquibus ab Apostolica sit Sede Indultum, quòd interdicti suspendi,
 vel excommunicari non possint, per literas Apostolicas non facientes plenam, &
 expressam, ac de verbo ad verbum de Indulto huiusmodi mentionem. Et quibusli-
 bet alijs priuilegijs, exemptionibus, indulgentijs, & literis Apostolicis specialibus,
 vel generalibus quorumcumque tenorum existant, per quæ presentibus nō expres-
 sa, vel totaliter nō inserta effectus presentium impediri valeat quomodolibet, vel
 differri, & de quibus, quorumque totis tenoribus de verbo ad verbum habenda sit
 in nostris literis mētio specialis. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginā
 nostræ damnationis, circumscriptionis, abolitionis, interdicti, decreti, & mandati,
 priuationis, & innodationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis au-
 tem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum
 Petri, & Pauli Apostolorum eius, se nouerit incursum. Dat. Romæ apud Sanctū
 Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ Millesimo quingentesimo sexagesimo sep-
 timo Kalendis Octobris, Pontificatus nostri anno secundo. De indeque piæ mem.
 Gregorius Papa decimus tertius, etiam prædecessor noster, intellecto per eum, nō
 sine animi sui dolore, non defuisse tunc temporis aliquos Theologos, tum studio-
 sos, tum professores, qui articulos in prædicta Constitutione damnatos auerere, &
 pertinaciter defendere pergerent, pro officij sui munere eorundem temeritatem,
 atque audaciam ad totius Ecclesiæ periculum pertinentem minimè contemnen-
 dam, & dissimulandam censuit, sed ad coercenda huiusmodi ingenia, per aliam suā
 Constitutionem sub datum quarto Kalendas Februarij, Anno Incarnationis Do-
 minicæ Millesimo quingentesimo septuagesimo nono, Pontificatus sui Anno octa-
 uo, editam, Pij Prædecessoris Constitutionem prædictam sua quoque auctoritate
 confirmauit. Articulosque ibidem comprehensos, iterato dānauit, & nequis hanc
 in re constantem Sedis Apostolicæ voluntatem, ac sententiam ignorare posset,
 suam huiusmodi confirmationis Constitutionem, altera Pij V. comprehensa publi-
 cavit. Postea recolendæ memoriæ Paulus Papa Quintus similiter Prædecessor nos-
 ter ad tollenda scandala, & dissensiones, quæ in Ecclesia Catholica oriebatur oc-
 casione editionis librorum, & operum de Auxilijs tractantium, in Generali Con-
 gregatione Sanctæ Romanæ, & Vniuersalis Inquisitionis sub die 1. Decembris
 Anni Domini 1611. coram ipso habita, decreuit, vt scriberetur Nuncijs Apostoli-
 cis, quòd notificarent, & ordinarent Superioribus Religionum, & Vniuersitati-
 bus Studiorum, & Ordinarijs eorum Nunciaturæ, ne sinerent imprimi in materia

951
de Auxilijs, etiam sub prætextu commentandi S. Thomam, aut alio modo, & qui
vellent de hac materia scribere, & imprimere, prius mitterent Tractatus, & Com-
positiones ad dictam Sanctam vniuersalem Inquisitionem, & in executionem me-
tis dicti Pauli Prædecessoris eiusdem Decreti tenor omnibus prædictis per Nun-
cios respectiue fuit legitime intimatus. Successiueq; ne contra prædictum decre-
tum aliquod attentari cõtingeret, sed scandala, & dissensionem omnino cessarent.
Nos in alia Generali Congregatione dictæ S. Romanæ, & vniuersalis Inquisitionis
Feria 5. die 22. Maij, anno Domini 1625. per aliud Decretum nostrum, ipsum Pauli
Prædecessoris Decretum cõfirmauimus, & innouauimus, ac omnibus & singulis
cuiusvis Religionis, Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis etiam de neces-
sitate exprimendæ Regularibus, & alijs quibuscumq; tam Ecclesiasticis, quàm Sæ-
cularibus personis cuiuscumque status, conditionis, gradus, ordinis, & dignitatis,
tam Ecclesiasticæ, quàm Sæcularis, ne impofterum auderent imprimere, vel quoquo-
modo in lucem edere Libros, Tractatus, vel compositiones ex professo, vel incidere
aut prætextu, commentandi D. Thomam, vel quemlibet alium Doctorem, aut alia
quauis occasione, prætextu, vel modo de materia Auxiliorum diuinorum tractantes,
sine expressa, & speciali licentia à Nobis in Cõgregatione Sancti Officij prædicta,
obtinenda donec aliud in hac materia à Sede Apostolica foret ordinatum, districtè
præcepimus, & mandauimus, & vt huiusmodi nostrum decretum inuiolabiliter ob-
seruaretur, voluimus, & declarauimus, cõtrauenientes pœnas priuationis dignita-
rum, & officiorum suorum, vocis actiue, & passiuæ, facultatis cõcionandi, publice le-
gendi, docendi, & interpretandi ipso facto, absq; alia declaratione incurrere, & nihi-
lominus alijs etiam pœnis nostro, & successorum nostrorum Romanorum Pontificum
arbitrio infligendis, subiacere, librosq; quos ex tunc deinceps contra dicti nostri De-
creti tenorem edi cõtingeret, absq; alia declaratione tanquam expressè prohibi-
tos haberi, & Impressores, præter amissionem librorum, pecuniarijs, alijsque cor-
poralibus pœnis iuxta criminis grauitatem teneri. Nouissimè tandem accepto per
nos in Oppido Ciuitate nuncupato Louanie. quosdam assertos Cornelij Iansenij
olim Episcopi Iptensis, executores ex testamento in lucem edi curasse librum, cui
titulus *Augustinus*, ex professo continentem, & tractatam materiam de Auxilijs, nul-
la penitus petita, vel obtenta à dicta Congregatione licentia illum imprimendi,
eiusq; operis occasiones Patres Societatis Iesu, nonnullas in Ciuitate Antuerpien-
de eadem materia tractantes, Theses pariter absque licentia eiusdem Congrega-
tionis imprimi curasse, opinionesque Iansenij in prædicto Libro contentas oppug-
nasse, rursusque nonnullas alias, Orationes, Scripturas, Epistolas, Thesesq; in calce
infrascripti decreti nostri, tunc registratas, tam pro dicti Libri Iansenij, quam The-
sium à Patribus Iesuitis editarum defensione impressas fuisse, non solum contra
prædictorum Decretorum prohibitionem, sed etiam in graue scandalum, & offensionem
Ecclesiæ Catholicæ. Nos, vt malis huiusmodi immitentibus quanto citius occurre-
retur, & ne impofterum vllus auderet dictis Decretis contraire, per aliud Decretum
in alia plena, & Generali Cõgregatione eiusdem S. Romanæ, & Vniuersalis Inquisi-
tionis coram Nobis die 1. Augusti proximè præteriti habita, inhærendo prioribus
Decretis à Paulo Prædecessore, & à Nobis, vt supra editis, pro tunc dicti Libri Ian-
senij, cui titulus *Augustinus* Louanij impressum, nec non Theses à Patribus Societa-
tis Iesu Antuerpiæ in lucem editas, aliasque scripturas in calce posterioris nostri
Decreti huiusmodi registratas, iam vigore anteriorum supradictorum Decretorum
prohibitæ, de nouo prohibuimus, ac pro prohibitis omnino haberi voluimus. Ma-
dauimusque sub pœna excommunicationis ipso facto incurrendæ, ne quis cuiuscum-
que status, gradus, conditionis, & qualitatis etiã specialis, & specialissima nota dig-
næ, Librum, & Theses prædictas, aliasque scripturas, vt supra absque dictæ Sedis li-
centia in dicta Congregatione Sancti Officij obtinenda, retinere, & legere possit:

Man;

Mandauimus in super omnibus, & singulis cuiusvis Religionis, Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiã de necessitate exprimendæ, Regularibus, & alijs quibuscumq; tam Ecclesiasticis, quã secularibus personis, cuiuscumq; status, conditionis, gradus, Ordinis, & Dignitatis, Abbatiali, Episcopali, Archiepiscopali, & Patriarchali Dignitate suffultis, Collegijs, & Vniuersitatibus sub prædictis, vt supra excommunicationis ipso facto incurrendæ, Interdicti Ecclesiastici respectiue, alijsq; arbitrio nostro pœnis, infligendis, etiã corporalibus, ne in posterum auderēt imprimere, nec quoquomodo in lucē edere Libros, Tractatus, Cōpositiones, expresse, vel incidenter, etiã sub prætextu commentandi Diuum Thomã, seu in Philosophicis agendi de concursu causæ primæ cum secunda & presertim defendēdi, aut impugnandi Librum dicti Iansenij, cui titulus *Augustinus* vel Theses Patrum Societatis Iesu, aliasq; scripturas in calce dicti posterioris nostri Decreti, vt præfertur registratas, & prohibitas, aut alia quavis occasione, vel modo de materia Auxiliorum diuinorum, seu de Gratia, & Libero arbitrio tractantes sine expressa licentia à Nobis in dicta Cōgregatione Sãcti Officij obtinenda, donec aliud in hac materia à Sede Apostolica prædictæ foret ordinatū. Absolutionē verò à prædicta excommunicatione, nec non interdicti suspensionē, & relaxationem, Nobis, & dictæ Cōgregationi reseruauimus. Non obstantibus quibuscumq; priuilegijs, etiã Sanctæ Cruciatæ Iubilæi, etiã generalis, & facultatibus Missionariorum, ac alijs à dicta Sãctâ Sede emanatis, seu emanandis. Quibus omnibus in hac parte derogauimus. Voluimusque ea omnia suum plenarium sortiri effectum, omnesque contrafaciētes, vt supra ligare, nec quemquam excusari posse, etiã sub prætextu, quòd anteriora Decreta Pauli Prædecessoris, & nostra alias, vt præfertur edita, non forent in Proincijs intimata, vel vsu recepta. Irritum quoq; & inane decreuimus quicquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contingeret attemptari. Contrarijs quibuscumque non obstantibus. Et ne præmissorum ignorantia posset ab aliquo prætendi, voluimus vt posterius nostrum Decretū huiusmodi, seu illius exemplum, ad Valvas Basilicarum S. Ioannis Lateranensis, & Principis Apostolorum de Vrbe, & in Acie Campi Floræ, affixum, omnes ita arctaret, & afficeret, ac si vnicuique personaliter intimatum foret. Nota verò Librorum & scripturarum prohibitarum in calce posterioris Decreti nostri huiusmodi registrarum, hæc est. Liber, cui titulus *Augustinus*, impressus Louanij Typis Iacobi Zezeri, Anno 1640. & Parisijs 1641. Theses Theologicæ de Gratia, Libero arbitrio, & Prædestinatione, Antuerpiæ apud Ioannem Meursium, Anno 1641. Cornelij Iansenij Iprensis Episcopi, &c. Laudatio Funeralis dicta à R. Fratre Ioanne à Lapide, &c. Louanij Typis Bernardi Marij, &c. Epistola idiomate Hispano, Al Eminentissimo, y Reuerendissimo Señor Cardenal de la Cueva, de la Congregacion de la Santa Inquisicion, por el P. Pedro Viuero de la Compañia de IESVS, Predicador del Señor Cardenal Infante. Dat. in Bruxellas 26. Enero 1641. Memoriale idiomate Hispano Cardinali Infanti Hispan. incipien. Sereniss. Señor, & finien, como es V. Cathol. Real A. Libellus, cui titulus Humilis, & supplex Querimonia Iacobi Zetgers Typog. Louana aduersus Libellum R. P. S. I. Regiæ Cappellæ Bruxell. Concionatoris, & Theses PP. Societatis, Louanij apud Ioannem Zegres, anno 1641. primæ, secundæ, & terriæ editionis, Memoriale ad Eminentissimum Cardinalem de la Cueva circa Querimoniam friuolam Iansenianam, &c. contra Theses Theologicas, & Libellum supplicem, &c. eiusdem de eodem tela ingesta, & regesta. Theses Theologicæ, Apologeticæ, & Miscellanæ aduersus doctrinam Cornelij, &c. sub prætextu querimonie Typog. Louaniensis editionis secundæ, &c. Antuerpiæ apud Ioan. Meursium Anno 1641. Libellus cui titulus, Augustini Hypponentis, & Augustini Iprensis, de Deo omnes saluare volente, &c. Homologia, &c. Louanij apud Iacobum Zegers, Anno 1641. Epistola Liberti Fromūdi,

di, &c. Henrici Caleni Louanij 16. Junij 1641. R. P. Societ. Iesu Louan. incipien-
Theſes veſtras, Epiftola Professorum S. Thomæ Colleg. Soc. Iesu Louan. Liberto
Pro mundo, & Henrico Caleno, incipien. Gratias agimus, &c. Epiftola, cui titulus
Petrus Binerus Doctõribus Iansenianis, &c. Ad rem, Ad rem, &c. incipiens Ad rē
Amici, &c. Somnium Hipponense siue de Cõtrouerſis, &c. Relatore Phylertimo S.
T. Bæcal. Formato Parisijs anno 1641. Insuper omnes alij libri, Opuscula, Epistolę,
Orationes, Theſes, &c. aliaque omnia, tam edita hucusq; quàm imprimenda, tã
contra, quàm pro Cornelio Iansenio, ac Patribus Iesuitis. Cùm autem ex diligenti, &
matura eiusdem libri, cui titulus Augustinus lectione postmodum cõpertu fuerit
in eodem libro multas ex propositionibus à Prædecessoribus nostris olim, vt præ-
fertur damnatis, contineri, & magno eum Catholicorum scandalo, & auctoritatis
dicte Sedis contemptu contra præfatas damnationes, & prohibitiones defendi.
Nos huic malo in scandalum totius Reipublicę Christianę, & Fidei Catholicę per-
niciem vertenti, opportunum remedium adhibere volentes. Cõstitutionis Grego-
rij, ac Pauli Prædecessorum prædictorum nostrorum, nec non Decretũ huiusmodi
totos, & integros tenores, ac Dat. etiam veriõres præsentibus pro totaliter, expre-
ſis, & insertis habentes. Motu proprio, & ex certa scientia nostra, ac de Apostolicę
potestatis plenitudine, hac perpetuò valitura Constitutione eiusdem Pij, & Grego-
rij Prædecessorum huiusmodi, Constitutiones prædictas, omniaque, & singula in
eis contenta Apostolica auctoritate, tenore præsentium perpetuò cõfirmamus, &
approbamus, librumq; prædictum, cui titulus est, Augustinus, articulos, opiniones,
& sententias in dictis Constitutionibus reprobatas, atq; damnatas, vt à Nobis com-
pertum est, continentem, & renouãtem, aliaque omnia opera præsentibus nostris
literis subinserta, quę alijs sub posteriori Decreto nostro prædicto registratis, per
præfentes addimus, atque adiungimus, eadem auctoritate per præfentes omninò
prohibemus, ac pro vetitis, & prohibitionis haberi volumus, & mandamus. Iubentes
in super sub omnibus pœnis, & censuris in prædicta Constitutione Pij Prædecesso-
ris, contentis, à quibus, nullus Romano Pontifice inferior, excepto mortis articulo
absoluere, contrafacientes possit. Ne quis cuiuscumq; cõditionis, & qualitatis, sit
etiam specialis, & specialissima nota, & expressione dignus, de prædictis, vt supra
damnatis, & in prædicto libro contentis alijsq; vt infra subinsertis articulis, opinio-
nibus, sententijs, libellis, orationibus, scripturis, Epistolis, Theſibus quoquo pacto
loqui, scribere, & disputare audeat, Librumque, & alia prædicta penes se retinere,
vel legere præsumat. Remanente nihilominus in reliquis in suo robore posteriori
Decreto à Nobis in Sacra Supreme, & Vniuersalis Inquisitionis Congregatione,
vt præfertur, edito. Decernentesq; sic, & non alias in præmissis omnibus & singu-
lis per quoscumq; Interpretes, Doctores, Academijs, Vniuersitates, & Studia ge-
neralia, aliasq; personas, Iudices ordinarios, delegatos, mixtos, etiam Nuncios nos-
tros, & Sedis prædictę, sublata eis, & eorum cuiilibet, qualibet aliter iudicandi, &
interpretandi, ac glossandi, & decidendi facultate, & auctoritate vbique iudicari, &
definire debere. Irritumq; & inane quicquid secus super his à quoquam quauis auc-
toritate scienter, vel ignoranter attentatum forsan est hætenus, vel in posterum
contigerit attentari. Non obstantibus, omnibus, quę in dicto nostro posteriori De-
creto volumus non obstare. Cæterisque contrarijs quibuscumque. Opera verò ad-
dita alijs in calce posterioris nostri Decreti, vt præfertur, registratis, & prohibiti
sunt sequentia, videlicet Liberti Fromundi Sacrę Theologiæ Doctõris, &c. Bre-
uis Anathomia hominis Louanij apud Iacobum Zegers, &c. Anno 1641. Conuen-
tus Africanus, siue disceptatio Iudicialis apud Tribunal Præsulis Augustini, &c.
enarratore Artemidoro Oneirocritico A. Rouen. Ches Nicolas de Montaine, an-
no 1641. Memoriale Au Roy incipiens Iean Iansenius Chanoine, &c. & finiens,
contra illa duo Decreta Summõrum Pontificum, &c. Item attestatio Notarialis,
&c.

